

andet den kan finde nødvendigt. Maaskee den skal skrive over Bølgene til Jylland, hvorhen Skibsarten kan være standset for længere Tid, og saa bliver det jo aldeles umuligt, at Svaret skulde kunne komme tilbage til den 8de Februar, til hvilken Tid de skulle være færdige med deres Arbejde. Nu kommer hertil en Omstændighed, som jeg anseer for at være af stor Vigtighed, det er, at Regjeringen paa dette Trin aldeles har opgivet enhver directe Control med Ansættelsen. I Skattecommissionen findes der ikke noget Medlem nærværende, ja der findes ikke nogen Mand, som er pligtig til at stille sig i Forhold til den eller tjene den som en Slags Embedsmand, som dertil er indsat af Regjeringen. Dette er nu tilsyneladende meget humant, men det vil have en afgjort skadelig Indflydelse; idet der jo nemlig derved undrages alt Indseende med at Ansættelsen i det Hele stadig kommer til at synke; der vil udvikle sig i Communerne og i Landet i det Hele en Beskræbelse, forsaavidt paa nogen Maade see kan, at ansætte Indtægten ikke for enkelte Mænd alene, men for Communen i det Hele, og derigjennem for alle Landets Indvaanere til et saa lavt Beløb, som see kan; den vil udvikle sig jævnt, og om det ikke vil see strax, saa vil det see lidt efter lidt; den ene Commune vil bringe den anden ned i saa Henseende, og denne Bevægelse vil være ustandselig. Følgen deraf vil blive, at Skattens Beløb vil synke meget betydeligt, og den personelle Matricul, som skal tilveiebringes, vil angive et meget lavere Beløb end den virkelige Indtægt havde maattet bringe den til.

Der er gjort en Undtagelse med Hensyn til nogle enkelte Mænd, som skulle kunne ansættes paa en anden Maade end de øvrige Skatteyndende, det er de større Handlende og Fabrikanter og Andre, som kunne sættes i Klasse med dem. Jeg antager, at Hensigten hermed er denne, at disse Mænd, som ikke ønske, at deres pecuniaire Status skal blive bekendt, og med Grund kunne lade være at ønske det, at disse skulde kunne frigjøre sig for en saadan Offentlighed. Men, jeg er bange for, at her har indsnæget sig en Misforstaaelse i Loven, thi denne Hensigt vil jo paa ingen

Maade blive opnaaet. En Fabrikant skulde altsaa kunne tage to Medlemmer af Dverfskattecommissionen, som han gjorde bekendt med sine Bøger, og de skulde derefter ansætte Skatten og dernæst skulde disse Mænd meddele deres Ansættelse til Skattecommissionen og den skulde indføre ham i den samme Fortegnelse som de øvrige Skattepligtige, med Angivelse af Hovedsummen af hans Indtægter, og af Skatten, der fremlægges i 8 Dage til almindeligt Eftersyn. Jeg har idetmindste opfattet det saaledes; maaske jeg har taget feil i denne Henseende, men det har forekommet mig at være undgaaet Opmærksomheden ved Redactionen af Loven, at i England, hvor man har en saadan Bestemmelse, som formodentlig har tjent til Forbillede, der er en anden, som er nøie forbundet dermed, nemlig at den, som paa denne Maade har underkastet sine Bøger et strengt Gjennemsyn, skal kunne fordre sin Skat ansat, ikke under sit Navn, men under et Mærke, saaledes at han igjennem dette Mærke betaler sin Skat. Derved opnaaes en Hemmeligholdelse, men herved, mine Herrer! opnaaes ingen Hemmeligholdelse, derimod opnaaes en meget sjøn Leilighed til at bedrage. Lad os tænke os, at det er en Fabrikant paa Landet, som boer i en Jurisdiction, hvor han er nøie kjendt, og han skal altsaa nu selv kunne udvalge to af Dverfskattecommissionens Medlemmer til at gennemgaae hans Bøger, og de skulle derefter ansætte ham til Skat. Nu spørge vi, hvem er Dverfskattecommissionens Medlemmer? Det er Dommeren og tre af Sogneforstanderskabernes Delegerede valgte Medlemmer. Det er rimeligt, at der mellem disse tre Medlemmer idetmindste vil være to, som væsentlig ere Landbrugere, saaledes at de kunne forstaae Alt hvad dertil hører meget godt, men ikke vilde have nogen Indsigt i Regnskabsvæsenet ved en stor Fabrik. Nu sætter jeg altsaa, at Fabrikanten udnævner saadanne to Mænd, som ere simple Landbrugere; jeg vil da spørge, om Noget, som har noget Begreb om, hvor vanskeligt det er at see til Bunds i et vidtløstigt Bogholderi, vil kunne antage, at saadanne to hidtil rimeligvis i denne Retning aldeles uvæde Mænd skulde kunne eftergaae et saadant, og derefter bestemme, hvor store